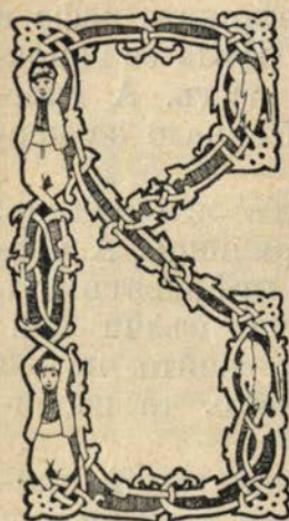

Розата на И. Христо.

(Прѣдание.)

еднаждъ дѣтето *Христосъ*, като си играло на ливадата, откъснало розово цвѣтче отъ една дива шипка.

Цвѣтчето било диво и съвсѣмъ просто на гледъ, но то се много харесало на малкия Христо. Отъ дѣлгото държане въ рѫцѣ цвѣтчето повѣхнало и листцата му заприличали на попарени.

Христосъ се нажалилъ за цвѣтчето и казалъ на майка си:

— Мамо, мене ме е жално за това хубаво цвѣтче, защото станахъ причина да изгуби безъ врѣме живота си! . . .

Тогава майка му взела цвѣтчето отъ Христа и го цѣлунала нѣжно по увѣхналитѣ листца. И въ сѫщата минута повѣхналиятъ цвѣтъ се прѣобърналъ на разкошенъ многолиствѣнъ *розовъ цветъ*.

Слѣдъ това се обѣрнала къмъ дивата *шипка* и казала: „До сега ти бѣше най-простото цвѣте и никой не те зачиташе, но отъ днесъ нататъкъ ти ще бѫдешъ най-красива отъ всички цвѣти“ . . .